

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: R. Č.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 2. 2. 2007, č. j. 435/SZ/2007, ev. č. 18961/2007,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 2. 2. 2007, č. j. 435/SZ/2007, ev. č. 18961/2007, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 3. 2007, č. j. 42 Cad 55/2007 - 11, a proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2010, č. j. 15 Cad 74/2008 – 63, v částce 90,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí původního žalovaného úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 2. 2. 2007, č. j. 435/SZ/2007, ev. č. 18961/2007, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 24. 11. 2006, č. j. OSV/555/Nv/698/01/06/06, kterým jí byla snížena měsíčně se opakující dávka sociální péče na částku 2.290,-Kč s účinností od 1. 11. 2006.

Na tomto místě soud podotýká, že v průběhu soudního řízení vedeného dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), počínaje dnem 1. 1. 2012 podle čl. VIII. bod 10 zák. č. 366/2011 Sb. přešla pravomoc z původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o dávkách státní sociální podpory a dávek pomoci v hmotné nouzi. V dalším řízení počínaje dnem 1. 1. 2012 je tak nově v projednávané věci podle ust. § 69 s. ř. s. bez dalšího žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí.

V žalobě žalobkyně uvedla, že s napadeným rozhodnutím původního žalovaného nesouhlasí a napadá jej v plném rozsahu. Rodina žalobkyně se skládá ze 7 společně posuzovaných osob, přičemž každá z nich má nárok na dávky a služby sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. zabezpečení“). Těmito osobami je samotná žalobkyně s dětmi ve věku 8 měsíců, 20 měsíců, 4 roky, 5 let a 7, kteří předmětný nárok mají, protože jsou všichni státními občany České republiky hlášenými na území České republiky k trvalému pobytu, a dále touto osobou je i manžel žalobkyně, když ten je rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie a je hlášen na území České republiky k pobytu dle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Sociální potřebnost u rodiny žalobkyně v listopadu 2006 činila částku 20.525,-Kč, přičemž se skládala z částky 5.785,-Kč na úhradu nezbytných nákladů na domácnost, kterou ostatně vypočítal i prvoinstanční správní orgán, a z částky 14.650,-Kč na úhradu nezbytných nákladů na výživu a ostatních základních osobních potřeb rodinných příslušníků, která vyplývá přímo ze zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o živ. minimu“), ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 308/2003 Sb., jelikož manžel žalobkyně je předepsána odborným lékařem dieta, což bylo prvoinstančnímu orgánu doloženo. Příjmy všech společně posuzovaných osob v rodině žalobkyně, které mají nárok na dávky a služby sociální péče, v listopadu 2006 činily částku 14.638,-Kč, což znamenalo, že opakovaná peněžní dávka sociální péče měla být žalobkyni poskytnuta minimálně ve výši 5.887,-Kč, když do této částky žalobkyně nezapočítala nezbytné náklady na výživu nejmladšího syna V., jenž potřebuje díky svému zdravotnímu stavu zvláštní výživu.

Správní orgány obou stupňů však ve svých rozhodnutích bez dalšího uvedly, že manžel žalobkyně nemá nárok na dávky a služby sociální péče, protože mu nebyl udělen azyl nebo doplňková ochrana. Pak ovšem započítaly všechny příjmy manžela žalobkyně do jejích příjmů, což je proti ust. § 4 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. potřebnosti“), a čímž došlo ke snížení dávky, která je žalobkyni a jejím dětem poskytována. Třebaže tímto postupem také manžel žalobkyně zůstal zcela bez prostředků, tak správní orgány obou stupňů konstatovaly, že manžel žalobkyně musí ještě uhradit 1/7 skutečných nákladů na domácnost, a proto dávku žalobkyně snížil ještě o tuto 1/7 skutečných nákladů na domácnost. V důsledku toho rodina žalobkyně byla ponechána v krajní hmotné nouzi a ve hladu, přičemž pracovníci správních orgánů obou stupňů naplnili skutkovou podstatu trestných činů ust. § 158 a ust. § 259a trestního zákona.

Dále žalobkyně namítla, že v řízení před správními orgány obou stupňů rozhodovali vůči žalobkyni podjatí pracovníci, a proto považuje jejich rozhodnutí za nezákonná. Pracovnice prvoinstančního orgánu - referentka p. N. a její vedoucí p. J. – žalobkyni totiž v prosinci 2006 sdělily, že k diskriminaci a šikaně rodiny žalobkyně dochází od července 2006. Díky tomu veškerá odvolání žalobkyně ve věcech sociálního zabezpečení byla původním žalovaným prostřednictvím jeho pracovnice p. K. zamítnuta pouze proto, že jejich zamítnutí byla už předem dohodnuta s prvoinstančním správním orgánem. Žalobkyně má za to, že již při existenci důvodného podezření o podjatosti p. K. vůči žalobkyni, měla být tato osoba neprodleně vyloučena z předmětného řízení, aby bylo zamezeno pochybnostem, že rozhodovací činnost byla ovlivněna subjektivními pocity. Samotné rozhodnutí o tom, že p. K. není vyloučena z předmětného případu, však bylo žalobkyni doručeno ve stejný den s napadeným rozhodnutím, což ale není přípustné.

Žalobkyni není jasné, z jakého důvodu jsou dávky státní sociální podpory – sociální příplatek a rodičovský příspěvek, které pobírá manžel žalobkyně, započítávány do příjmů žalobkyně, když původní žalovaný tvrdí, že manžel žalobkyně nemá nárok na dávky a služby sociální péče. V této souvislosti žalobkyně poukázala na pravomocné rozhodnutí ministra

práce a sociálních věcí ze dne 1. 4. 2009 č. j. 21/2623/99, které je pro původního žalovaného závazné a v němž je stanoveno, že cizinec, který nemá nárok na dávky a služby sociální péče, nezahrne se mezi osoby společně posuzované a k plnění vyživovacích povinností tímto cizincem se pouze přihlédne. Dále žalobkyně podotkla, že pouze soud a nikoliv žalovaná strana je oprávněn ukládat jednomu z manželů povinnost hradit náklady na domácnost. Žádné rozhodnutí soudu o tom, že manžel žalobkyně jí musí poskytovat 1/7 skutečných nákladů na domácnost neexistuje, přičemž žalobkyni není ani zřejmé, kde by měl její manžel získat 1/7 těchto nákladů, když a své dávky státní sociální podpory byl žalovanou stranou okraden a když pobývá na mateřské dovolené.

A konečně žalobkyně také namítla, že napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost.

Příjmy společně posuzovaných osob činily v daném období částku 14.110,-Kč. Do příjmu je přitom započítána pouze alikvotní část rodičovského příspěvku ve výši 6/7, protože tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Částka potřeb k zajištění výživy a ostatních základních potřeb a k zajištění nezbytných a odůvodněných nákladů na domácnost činila 16.400,-Kč, a proto byla dávka poskytnuta ve výši 2.290,-Kč měsíčně. To odpovídá ust. § 4 odst. 3 zákona o soc. potřebnosti platného do 31. 12. 2006, dle kterého se při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující se peněžité nebo věcné dávky přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana popř. společně posuzovaných osob, k výši příjmu a k majetkovým poměrům. Manželu žalobkyně nebyl udělen azyl nebo doplňková ochrana, a proto, aby jí a jejich společným dětem mohla být poskytována dávka sociální péče, není manžel žalobkyně zahrnut při rozhodování o dávce mezi osoby společně posuzované.

K údajné šikaně a diskriminaci žalobkyně původní žalovaný poznamenal, že prvoinstanční správní orgán jej informoval o tom, že od doby, kdy bylo rozhodováno o žalobkyni či jejím manželu ve věcech dávek sociální potřebnosti, bylo každé jeho rozhodnutí, proti němuž bylo podáno neúspěšné odvolání, napadeno žalobou. V této souvislosti původní žalovaný zmínil, že důvody, pro které nebylo při posuzování dávky přihlíženo k osobě manžela žalobkyně, byly několikrát předmětem přezkumu u Ministerstva práce a sociálních věcí, přičemž v postupu správních orgánů obou stupňů neshledalo pochybení.

Závěrem původní žalovaný vyjádřil přesvědčení, že obě rozhodnutí jsou vydána v souladu s platnými právními předpisy, vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již dvakrát Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval. Poprvé ve věci soud rozhodoval usnesením ze dne 16. 3. 2007, č. j. 42 Cad 55/2007 - 11, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s. ř. s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2008, č. j. 3 Ads 111/2008 – 39, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s. ř. s.

Podruhé ve věci soud rozhodoval rozsudkem ze dne 30. 9. 2010, č. j. 15 Cad 74/2008 – 63, kterým zrušil rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 2. 2. 2007, č. j. 435/SZ/2007, ev. č. 18961/2007, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 24. 11. 2006, č. j. OSV/555/Nv/698/01/06/06, a věc byla původnímu žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Krajský úřad Ústeckého kraje žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Mostu o snížení měsíčně se opakující dávky s účinností od 1. 11. 2006 a toto rozhodnutí potvrdil. Podle původního žalovaného příjmy společně posuzovaných osob činily v daném období 14.110,-Kč. Do příjmu je započítána pouze alikvotní část rodičovského příspěvku (6/7), protože tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Částka potřebná k zajištění výživy a ostatních základních potřeb a k zajištění nezbytných a odůvodněných nákladů na domácnost činila 16.400,-Kč, proto byla dávka poskytnuta ve výši 2.290,-Kč měsíčně.

Krajský soud při posouzení žalobních námitek ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 7. 2010 předně konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně nelze považovat za nepřezkoumatelné. Neshledal ani nezákonnost správních rozhodnutí z důvodu, že by byla vydána pracovníky podjatými vůči žalobkyni. Krajský soud se dále zabýval klíčovou otázkou, zda při rozhodování o zvýšení měsíčně se opakující dávky sociální péče původní žalovaný správně vycházel z toho, že do příjmu společně posuzovaných osob se započítává pouze alikvotní část rodičovského příspěvku ve výši 6/7, protože tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Dle krajského soudu mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu o tom, že rodinu žalobkyně tvoří sedm osob, a to žalobkyně, její manžel a jejich pět nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Dále dle krajského soudu nebylo žádného sporu ohledně osobních poměrů žalobkyně, tedy že je českou státní občankou, její manžel je státním příslušníkem Ruské federace a oba společně se svými pěti nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese „X“. Krajský soud uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nerozporoval ani původní žalovaný. Na základě těchto skutečností, tj. že manžel žalobkyně je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku se žalobkyní, která je občanem České republiky a tedy i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, dospěl krajský soud na rozdíl od žalovaného k závěru, že se při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče mělo přihlížet i k osobě manžela žalobkyně, neboť splňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Uvedené ustanovení nelze podle krajského soudu vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika, kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie. Krajský soud ve zrušujícím rozsudku dovodil, že občané České republiky musí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. S rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Krajský soud v této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány pochybily, pokud při výpočtu

měsíčně se opakujících dávek sociální péče pro období od 1. 11. 2006 v případě žalobkyně nepřihlížely i k osobě manžela žalobkyně.

Ke kasační stížnosti původního žalovaného ovšem byl ovšem zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 30. 9. 2010 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 3 Ads 107/2011 - 83, zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud se neztotožnil se všemi závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatoval, že ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je třeba vykládat tak, že za rodinné příslušníky občanů členského státu Evropské unie se považují i rodinní příslušníci státních občanů České republiky. Původní žalovaný dle Nejvyššího správního soudu přitom toto v podané kasační stížnosti nezpochybnil, přičemž uvedený závěr potvrzuje i ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zmíněný v poznámce pod čarou k § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, podle něhož se ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahují i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkázal i na své závěry obsažené v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1708/2008.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil i se závěrem krajského soudu v tom směru, že zvláštním právním předpisem, o němž hovoří ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení není jen nutně zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uvedený v poznámce pod čarou (č. 71, č. 72), když jím může být i zákon č. 325/1999 Sb., o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že smyslem ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je vyloučit nárok na dávky u těch osob, které jsou oprávněny k pobytu na území České republiky pouze krátkodobě, tj. po dobu nepřesahující 3 měsíce. Ke splnění podmínky pro nárok na dávku je tedy nezbytný právní titul k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, založený zvláštním právním předpisem. Tím je ve většině případů právě zákon č. 326/1999 Sb. Nelze však vyloučit, že takovýto právní titul může být založen i jiným právním předpisem, např. zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, jehož aplikace se žalobkyně v předmětné věci dovolávala. V návaznosti na práve uvedené pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že z ust. zákona č. 325/1999 Sb. vyplývá, že pokud by měl být právní titul manžela žalobkyně k pobytu na území České republiky odpovídající ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení založen zákonem č. 325/1999 Sb., muselo by se v době rozhodování správních orgánů jednat o vízum udělené podle § 78b, neboť pouze v tomto případě byla splněna podmínka hlášení k pobytu v délce nad 3 měsíce. Pouhá skutečnost, že manžel žalobkyně byl žadatelem o azyl, resp. o udělení mezinárodní ochrany, tudíž nepostačuje k závěru o tom, že splňoval podmínku podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Teprve na základě zjištění, na základě jakého konkrétního právního titulu (víza uděleného podle zákona č. 325/1999 Sb.) manžel žalobkyně na území České republiky pobýval, by bylo možné posoudit, zda splňoval podmínku spočívající v hlášení k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce.

Důvodem pro zrušení zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 30. 9. 2010 ze strany Nejvyššího správního soudu byla skutečnost, že pokud se jedná o druhou podmínku pro nárok manžela žalobkyně (žadatele o azyl) na dávky sociální péče, tedy jeho hlášení k pobytu na území České republiky podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce zakotvenou v ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, tak Nejvyšší správní soud v tomto směru zjistil, že krajský soud k této druhé podmínce pouze konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, a dále že tuto skutečnost nerozporoval ani původní žalovaný, v důsledku čehož se splněním této druhé podmínky již

dále nezabýval. Krajský soud tedy považoval podmínku hlášeného pobytu za splněnou na základě toho, že manžel žalobkyně byl žadatelem o azyl, tedy že byl hlášen k pobytu podle zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, přičemž žádnou konkrétní skutečnost týkající se pobytu manžela žalobkyně na území České republiky krajský soud neuvedl. Ze soudního ani správního spisu, však dle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, jaké vízum bylo v době rozhodování správních orgánů manželů žalobkyně uděleno, není zde založena ani jeho žádost o azyl, rozhodnutí ministerstva vnitra či správních soudů v této věci. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v dané věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci nezbytný pro posouzení nároku manžela žalobkyně na dávky sociální péče podle zákona o soc. zabezpečení, tudíž napadený zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 30. 9. 2010 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 14. 9. 2011.

Po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011 se ke krajskému soudu dne 9. 11. 2011 bez předvolání osobně dostavila žalobkyně se svým manželem, přičemž protokolárně učinili návrh na provedení dokazování ve věci, a to i výpisem z centrální evidence obyvatel ve vztahu k manželů žalobkyně, jemuž bylo přiděleno rodné číslo 660828/1999 a který by měl být v této evidenci registrován k pobytu v České republice.

O žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně ani původní žalovaní nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

S ohledem, že předchozí zrušující rozsudek soudu ze dne 30. 9. 2010 byl bez dalšího celý zrušen výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011 ze shora předestřených důvodů, krajský soud opětovně uvádí, že námitku žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nedostatečné zdůvodnění neshledal jakkoliv opodstatněnou. Již v předchozím svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010 soud konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je možno meritorně přezkoumat. K odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí soud uvádí, že jsou v něm zmíněny všechny podstatné skutečnosti, které byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí, a proto dle názoru soudu zcela odpovídá požadavkům, jež na odůvodnění správních rozhodnutí klade ust. § 68 odst. 3 zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). I odůvodnění rozhodnutí původního žalovaného, jímž bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, dle názoru soudu odpovídá požadavkům ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, třebaže je poměrně stroze koncipováno. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí původní žalovaný totiž předestřel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotýčný případ dopadá, dále vyčíslil příjmy společně posuzovaných osob a také vyčíslil částky potřebné

k zajištění výživy a ostatních základních potřeb a k zajištění nezbytných a odůvodněných nákladů na domácnost rodiny žalobkyně. Vedle toho původní žalovaný výslovně vyjádřil i přesvědčení, že do příjmu společně posuzovaných osob se započítává pouze alikvotní část rodičovského příspěvku ve výši 6/7, protože tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení.

Dále se soud opětovně zabýval námitkou žalobkyně, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť byla vydána pracovníky, kteří byli podjatí vůči žalobkyni. Po prostudování předloženého správního spisu původním žalovaným soud nevyhodnotil tuto námitku opodstatněnou. Již v předchozím zrušujícím rozsudku krajský soud konstatoval, že z obsahu správního spisu zjistil, že námitku podjatosti p. N., pracovnice prvoinstančního správního orgánu žalobkyně uplatnila již v oznámení ze dne 26. 10. 2006 o změně skutečností rozhodných pro výši měsíčně se opakující dávky sociální péče pro období listopad 2006. O této námitce podjatosti bylo rozhodnuto p. J., vedoucí odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu, dne 8. 11. 2006 pod č. j. OSV/555/698/01 usnesením tak, že pracovnice p. N. není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci měsíčně se opakující dávky sociální péče, přičemž z data vydání tohoto rozhodnutí je zřejmé, že toto rozhodnutí bylo vydáno před rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ve věci, k čemuž došlo až dne 24. 11. 2006. Tento postup byl v souladu s ust. § 14 správního řádu, když dle tohoto ustanovení o námitce podjatosti má o námitce podjatosti rozhodnout bezodkladně služebně nadřízený úřední osoby. Soud přitom nezjistil nějakou objektivní skutečnost, která by zakládala pochybnosti o nepodjatosti příslušné oprávněné úřední osoby p. N.. Následně žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci měsíčně se opakující dávky sociální péče ze dne 24. 11. 2006 uplatnila námitku podjatosti p. K., pracovnice žalovaného, o které bylo vydáno žalovaným dne 2. 2. 2007 pod č. j. 435/SZ/2007, ev. č. 18957/2007 usnesení o tom, že tato pracovnice není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání žalobkyně ve věci dávek sociální péče. Toto negativní usnesení o podjatosti příslušné pracovnice dle názoru soudu nebylo vydáno zcela v souladu s ust. § 14 správního řádu, neboť o něm nebylo rozhodnuto bezodkladně, ovšem pro předmětnou věc je podstatné to, že k jeho vydání došlo alespoň před vydáním rozhodnutí původního žalovaného o odvolání žalobkyně ve věci, k čemuž došlo rovněž dne 2. 2. 2007. Původnímu žalovanému totiž nic nebránilo v tom, aby po vydání negativního usnesení o podjatosti příslušné pracovnice dále pokračoval v odvolacím řízení a vzápětí vydal rozhodnutí ve věci. Žalobkyně by měla vzít v potaz fakt, že úřední osoba, jejíž podjatost byla namítána, může po vydání usnesení, že podjatá není, činit v řízení veškeré úkony. Jestliže by však podjatost této osoby byla na základě odvolání shledána odvolacím orgánem, může to způsobit nezákonnost všech úkonů, které podjatá úřední osoba v průběhu řízení učinila. Dále pro předmětnou věc je podstatné i to, že ani soud nezjistil nějakou objektivní skutečnost, která by zakládala pochybnosti o nepodjatosti příslušné oprávněné úřední osoby p. K..

Dále soud uvádí, že v daném případě s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 14. 9. 2011 je možno vycházet ze skutečnosti, že ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení je třeba vykládat tak, že za rodinné příslušníky občanů členského státu Evropské unie se považují i rodinní příslušníci státních občanů České republiky. Původní žalovaný dle Nejvyššího správního soudu přitom toto v podané kasační stížnosti nezpochybnil, přičemž uvedený závěr potvrzuje i ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zmíněný v poznámce pod čarou k § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, podle něhož se ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahují i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Vedle toho je nutno

vycházet ze skutečnosti, že zvláštním právním předpisem, o němž hovoří ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, může být i zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť smyslem tohoto ustanovení zákona o soc. zabezpečení je vyloučit nárok na dávky u těch osob, které jsou oprávněny k pobytu na území České republiky pouze krátkodobě, tj. po dobu nepřesahující 3 měsíce. Dále je možno vycházet ze závěru Nejvyššího správního soudu, že vedle žalobkyně i původní žalovaný v předmětném soudním řízení shodně uváděl, že manžel žalobkyně byl v době rozhodování původního žalovaného žadatelem o azyl. Dále je třeba vycházet ze skutečnosti, že rozhodnutí původního žalovaného a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí může obstát jedině tehdy, pokud bude prokázáno, že nebyly splněny podmínky pro nárok na předmětnou dávku, a to pro absenci právního titulu k pobytu manžela žalobkyně na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, který představuje vízum udělené manželu žalobkyně podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

V daném případě již Nejvyšším správním soudem bylo konstatováno, že ze soudního ani správního spisu nevyplývá, jaké vízum bylo manželu žalobkyně v době rozhodování správních orgánů uděleno. Na základě této skutečnosti soud uvážil, že závěr původního žalovaného o tom, že je nutno zamítnout odvolání žalobkyně proti výše citovanému prvoinstančnímu rozhodnutí o snížení měsíčně se opakující dávky, neboť do příjmu společně posuzovaných společně posuzovaných osob je možno započítat pouze alikvotní část rodičovského příspěvku (6/7), když tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek podle § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, nemá dosud oporu ve správním spise a vyžaduje rozsáhlé doplnění skutkového stavu ohledně toho, jaké vízum bylo manželu žalobkyně v době rozhodování správních orgánů uděleno. Této skutečnosti ostatně koresponduje i fakt, že žalobkyně spolu se svým manželem v následném soudním řízení vznesli návrhy na provedení masivního dokazování v souvislosti se žalobcovým pobytem na území České republiky díky jeho účasti v azylové proceduře. S ohledem na skutečnost, že tato otázka, která má zásadní význam pro posouzení předmětné žádosti žalobkyně o zvýšení měsíčně se opakující se dávky sociální péče nebyla jakkoliv dosud řešena správními orgány, soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k masivnímu dokazování, jak navrhovala žalobkyně se svým manželem. Soud je toho názoru, že v opačném případě by tím nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů a zasahoval do jejich činnosti.

S ohledem na zjištění, že rozhodnutí původního žalovaného nemá dosud oporu ve správním spise a vyžaduje rozsáhlé doplnění skutkového stavu ohledně toho, jaké vízum bylo manželu žalobkyně v době rozhodování správních orgánů uděleno, soud ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přikročil ke zrušení rozhodnutí původního žalovaného a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným. V dalším řízení bude zapotřebí prokázat, zda v době rozhodné měl či neměl manžel žalobkyně uděleno vízum podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V této souvislosti soud pro úplnost směrem k žalovanému připomíná, že u Krajského soudu v Ústí nad Labem je v současné době vedeno pod sp. zn. 75 Az 2/2012 řízení o žalobě manžela žalobkyně ve věci jeho žádosti o azyl.

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti výše zmiňovanému usnesení a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ve výši 90,- Kč. Tato částka je tvořena částkou 40,-Kč za vyhotovení příslušného počtu žalob a jejich příloh a částkou 2 x 25,-Kč za poštovné (podání žaloby, kasační stížnosti proti odmítavému usnesení k ní). Žádné další náklady řízení žalobkyni nevznikly.

O osvobození žalobkyně od povinnosti k zaplacení soudního poplatku, jak navrhovala žalobkyně, soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. prosince 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová